

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
6 luni 20 »
3 luni 10 »
Streănătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI
Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 16/98 =

TABLA de materii pe 1914 s'a pus sub tipar și peste 3 zile va fi complet gata. Ea este un adevărat repertoriu juridic și înlesnește foarte mult cercetărilor. Prețul ca și la celelalte **5 lei**.

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l *Ion Bacicu* sau incasatorului *D. Niculescu*, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru incasator *Tudoroiu* sau *C. Petculescu*.

D-nii abonați cari și-au schimbat adresele sau cei cari au de făcut vre-o schimbare de adresă, sunt rugați să bine-voiască a ne înștiința printr'o c. p. spre a operă în registru noua d-lor adresă.

SUMAR

- **Lucruri rătăcite** de d-l judecător *D. Ciocănescu*;
- **Observațiuni**, de d-l *Trajan R. Scriban*;

JURISPRUDENȚA

- Casație s. I: *Anton Esser cu Victoria Stoian* (Când apelantul a lipsit la ziua judecării apelului și apoi făcând opoziție s'a oferit să plătească amenda pentru netimbrarea apelului, prima zi pentru depunerea amendei în sensul art. 52 din legea timbrului, este cea fixată pentru judecarea opoziției);
- Casație s. III: *M. Solomon Grossman cu Primăria Iași*. (Este ilegal actul prin care Primăria unei comune urbane dispune dărâmarea unui imobil, fără ca starea de ruină a imobilului să fie constatată printr'o hotărâre de instanța judecătorească competentă).
- Trib Putna s. I: *Toader Gheorghiu II și alții dați judecării pentru omor prin imprudență și Direcția C. F. R. ca răspunzătoare de daune pentru prepușii săi* (Principiul fundamental al justiției este de a repara orice leziune, fie materială, fie morală. — Frânarul dela C. F. R. este considerat ca meseriaș);
- Judecătoria Ocol. Mihăileni Dorohoi: (Toate acțiunile ce derivă din cambii se prescriu prin cinci ani, așa că după 5 ani nu mai subsistă nici o acțiune, însuș dreptul fiind stins), cu o Notă de d-l *Ștefan Scriban*.

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație

- Casație s. I: Revizuire. — Tutore. — Cerere de amânare făcută în procesul minorului. — Dacă această simplă cerere echivalează cu o apărare din partea tutorelui. — Art. 291 pr. civ.;
- Casație s. II: No. 1: Judecătoria de pace. — Carte de judecată. — Comunicarea ei. — Refuzul de a da dovada de primire. — Afizare pe ușă. — Art. 68 l. j. p.; No. 2: Profanare de morminte. — Delict. — Elementele lui. — Art. 286 c. penal.
- Casație s. III: Contencios administrativ. — Inginer hotarnic diriginte cl. II la Ministerul Domeniilor. — Suprimarea funcțiunii prin buget. — Punerea lui în disponibilitate. — Dacă se poate plânge contra acestui act. — Art. 43 legea organizării Ministerului Domeniilor,

Lucruri rătăcite

(Les épaves)

Orice lucru mobil, care a aparținut unui proprietar, și care, pentru un moment, s'a perdut, fie cu sau fără știința lui, îl putem numi în drept cu o denumire proprie de: *lucru rătăcit*.

Orice lucru rătăcit se presupune totdeauna a avea un stăpân al său, din care cauză în caz de găsim nu se poate dobândi prin ocupațiune, adică prin unul din modurile care îngăduiește a dobândi proprietatea.

Prin ocupațiune se dobândește un lucru numai în cazul când propriu zis acel lucru nu are un stăpân, pe câtă vreme lucru rătăcit, care are totdeauna un stăpân, acel stăpân se presupune că niciodată n'a renunțat la el chiar și în cazul când ignoră pierderea lui ¹⁾, deci dobândirea dreptului de proprietate asupra lui nu se face decât prin *prescripțiune*.

Din punct de vedere juridic, lucrurile rătăcite pot fi susceptibile de următoarea diviziune:

- 1) **Lucruri rătăcite maritime** ex: mărfurile sau sfărâmurăturile vasului plutitor în urma unui naufragiu suferit.
- 2) **Lucruri rătăcite fluviale** la cari se mai pot adăoga și cele după râuri și pârâuri.
- 3) **Lucruri rătăcite terestre** ex: vâmi, poște, hoteluri, gări etc.

Această distincțiune făcută, încerc a mă ocupa numai de cele două dintâi, de oarece sunt prin felul lor de a fi și cele mai importante. Cum zilnic se ivesc cazuri în practică și cum nici un text de lege precis nu spune ce se face cu ele și nici procedura de urmat a stăpânului care pleacă după ele și le găsește, de acia merită toată atențiunea noastră.

În codul nostru civil, articolele cari ar cătauzi mai de aproape această materie sunt: 477, 645 și 1909 c. c. Din conținutul art. 1909 al II rezultă clar că, păgubașul are acțiunea în revendicare în termen de trei ani din ziua de când l'a perdut contra celui ce l'a găsit, rămânând acestuia din urmă recurs contra celui dela care îl are, în caz când el nu l'a găsit.

Din practica mea de judecător am găsit în 2 județe vecine ²⁾ un obicei al pământului care se bate cap în cap cu teoria vorbită mai sus. Iată cum: ori

¹⁾ Planio!, I, 2583.

²⁾ Gorj și Mehedinți.

de câte ori se întâmplă să plouă mult, în așa fel ca apele curgătoare să se transforme în torente voluminoase și cari, în mersul lor vertiginos, rup, distrug, desrădăcinează sau sustrage fie lucruri fie trunchiuri întregi de lemne, ca apoi să fie asvârlite la țărni după ce au străbătut distanțe mari, sau înainte de a fi asvârlite ies oameni, fie riverani sau nu, cu prăjini având în capul lor cârlige și apucându-le, le trag la țărni, ca în urmă să pună stăpânire definitivă pe ele.

La mai mulți proprietari le luase apa câteva sute de stânci lemne de foc, iar apa Cosuștea le transportase la mari distanțe pe unde oamenii le prinseseră mai pe toate; la alții din Petroșani le luase Jiul câteva vagoane de trunchiuri brute de brad, iar în țară la noi au fost prinse. În ambele cazuri locuitorii au pus *stăpânire definitivă* pe ele și în fața acțiunii în revendicare cu desăvârșire neînțeleasă de ei, căutau cu bună credință a demonstra că li se cuvin lor. Să se noteze bine că unele lemne erau pe o mică apă, iar altele pe râul Jiu declarat de domeniu public.

Ale cui sunt lemnele dupe pâraul Cosuștea dacă nu sunt revendicate, ale cui cele dupe apa Jiului care e declarat de domeniu public?

La aceste întrebări s'ar putea răspunde, că ele fiind fără stăpân, sunt ale primului ocupant când mobilele sunt considerate în mod individual, și ale statului când sunt universalități.¹⁾

Răceala cu care țărani român de munte primește o acțiune în revendicare pentru un copac, pentru care a pus multă muncă să-l prindă după apă sau să-l scoată de lângă țărniul lui supus măcinări, m'a făcut să fiu nedumerit. Să fie oare un obicei al pământului a cărui obârșie nu o pot găsi?

Am cercetat pe cât mi-a fost cu putință legile și codificările anterioare și nu am găsit nimic, și atunci mi-am formulat altă întrebare adică: de ce azi nu avem nimic legiferat sau regulamentat asupra acestei materii de o importanță așa de mare?

Asupra acestei întrebări am găsit că vina e a legiuitorului nostru, care față de o lacună, lasă chestiunea a fi rezolvită pe principii generale de drept.

În adevăr, dacă desfacem Codul Napoleon găsim art. 717, care are ceva relativ la această materie, dar legiuitorul nostru n'a voit să-l traducă, căci acest articol ordona alte legi și regulamente lucru greu de aifel.

Găsind dar origina răului, rezultă că nici Franța la acea epocă nu avea o bună legiferare, și dovedea ușor de făcut, căci căutând în ordonanțele anterioare codului civil fr. nu găsim decât pe cea din anul 1681²⁾ relativ la lucrurile rătăcite *maritime* care zice că sunt ale statului sau amiralului cu dreptul pentru proprietar a le reclama într'un an și o zi dela data publicațiunii, iar asupra lucrurilor rătăcite *fluviale* găsim ordonanța din anul 1669 care spune că lucrurile găsite sunt *toate* fără excepție ale statului (art 41) și sunt vândute apoi prin licitație publică în termen de o lună dela data descoperirii lor, *dacă nu sunt reclamate*. O dată vândute, această ordonanță îngăduie proprietarului a cere chiar prețul eșit la licitație dacă n'a trecut o lună de zile dela vânzare. Cât despre lucrurile rătăcite după râuri sau pârauri nu găsim nicio codificare.

¹⁾ Alexandresco III 213

²⁾ Vezi Tripier Supl. pag. 3.

Ordonanțele vorbite mai sus sunt premergătoarele art. 717 c. c. fr care nu s'a tradus la noi. față dar și mai lămurit care este cauza că la noi nu este nici o legiferare, cauză, care ușor dă naștere la obiceiuri locale, obiceiuri cari de multe ori se localizează sub diferite forme datorite culturii poporului luând de multe ori caracterul de amenințare când în loc de legi precise, i'opun principii generale de drept.

Ca concluzie, găsesc că obiceiul local în aceste 2 județe ce cunosc nu are nici o rațiune, că față de acest obicei acțiunea în revendicare este admisibilă, și pentru a se ușura bunul mers al justiției ar fi imperios o legiferare.

De unde rezultă dar dreptul de revendicare?

Din art. 1909 c. c. Acest articol însă în practică poate fi de multe ori supus discuțiunii dacă rezolvă el întreaga chestiune, când la mijloc este un terțiu dobânditor, când acest terțiu este de bună sau rea credință, și care este termenul în care se pot revendica față de unul și față de altul?

Cum am zis lipsa de legiferare dă naștere la greutăți, iar dacă intrăm pe mâna doctrinei, ai să te aștepți imediat la controverse.

Doctrina în mare parte³⁾ susține că termenul de trei ani nu proteje decât pe terțiu dobânditor de bună credință căruia i l'a transmis cel ce l'a găsit, iar contra celui ce însăși la găsit, precum și contra dobânditorului de rea credință, acțiunea în revendicare a adevăratului proprietar durează 30 ani.

După *Planio* această chestiune ar mai primi încă o discuție importantă, ce de multe ori se întâmplă în practica judecătorească.

Poți tu reclamant să ei calea penală și să zici că: intrascuns ți s'a însușit lucrul?

După uni, la care se adaugă și jurisprudența zic că gășitorul este pedepsibil numai dacă se constată intențiunea frauduloasă a și-l însuși, alți din contra zic că nu se poate pedepsi căci nu poate fi vorba aci de furt, pentru că cel ce prinde un lemn după apă, nu-l fură dela proprietarul său, condițiune esențială a delictului de furt, căci proprietarul său în acel moment pierduse posesiunea lucrului, părere care o găsesc că este foarte plausibilă.

Incheind nădăjduesc că cei în drept văzând această discuțiune, vor lua la timp măsurile necesare ca sub o bună legiferare să înceteze în viitor dela unii țărani tendințele a se îmbogăți cu atâta ușurință în paguba adevăratului proprietar care, pe lângă că are nenorocirea a fi izbit în avutul său de o inundație, să mai aibă și neplăcerea ca umblând să și recapete acel avut să se isbească de țărani cu obiceiuri locale care până acum sunt încă departe a înțelege utilitatea principiilor de drept generale.

D. CIOCANESCU
Judecător T.-Jiu

Observațiuni

Intr'o zi, un evreu bătrân, intră în Camera de consiliu, pe când eram ajutor de judecător și, plângând, văd că cade în genunchi și da să-mi sărute picioarele. Firește că nu l-am lăsat să

³⁾ *Planio*, I, 2586.

ajungă până acolo, ci, spunându-i să se ridice, l-am încrebat ce voește.

Mi-a prezentat o carte de judecată, investită, prin care i se da câștig de cauză, pentru suma de 19 fr., plus 5 fr. cheltueli de judecată și mi s'a plăns că nu poate scoate dela debitor această sumă, întrucât, comisarul, pentru facerea formalităților de vânzare, îi cere 15 fr. Trebuie să fi fost nenorocitul în mare nevoie, ca să ajungă în halul acesta, pentru 24 fr. Ce deosebire groasă e între clasele sociale! Pentru dânsul 24 fr., e egal ca pentru altul, 24.000 fr.

Căutând să-i viu în ajutor, am deschis Procedura civilă, și văd în art. 437, o mulțime de anunțuri costisitoare, destinate să aducă concurenți.

De ce așa mare cheltuială, pentru scos sumi dela debitorii răi, care, de multe ori, abea întrec costul formalităților?

O vânzare care s'ar face fără publicațiuni, nu e isbită de nulitate, și, dacă un creditor se angajează să aducă el concurenții, desigur că poate fi scutit de facerea formalităților, lucrul sequestrat s'ar vinde și creditorul ar fi mulțumit de modul cum justiția i-a dat drepturile sale.

Dacă nu se va face așa atunci săracul ar fi motivat să zică că justiția nu există decât pentru cei bogați.

Textul indicat din Procedura civilă ar trebui să mai conție un alineat, în cuprinderea următoare: «Agentul care execută poate să nu facă aceste anunțuri, dacă creditorul cere, obligându-se acesta să aducă concurenți, la ziua indicată pentru vânzare».

Cred că aceasta rezultă din text și fără acest alineat, avându-se în vedere rațiunea textului. Totuși, spre a se evita discuțiuni, vederi și procedări variate e bine să se adauge ceiace zic eu.

* * *

Legea repausului Duminical, nu mi se pare dreaptă, pentru evrei, de oarece îi obligă la 2 zile de inacțiune pe săptămână. Se știe că ei, Sâmbăta, nu lucrează. Dacă ei respectă ziua indicată de religia lor, pentru ce să-i obiști să respecte și o altă zi? Rațiunea acestei legi, este, pentru ca, ucenicul, omul care pentru bucata de pâine, muncеște 12 ore din 24, să aibă 1 zi din 7, pentru odihna corpului și a sufletului. Când scriu astfel, mă gândesc la legiunile de nenoriciți, care muncesc, curbați pe lucru, până la miezul nopții, pentru a-și hrăni familia, la meseriași, stoleri, cizmari, etc ..., pe care adesea i-am judecat! De ce n'au gândit ca mine Comisarii și Sub-comisarii, care i-au dat în judecată? De ce nu s'au gândit că stau curbați și asudați la muncă numai pentru îndestularea stomahului, cu gândul la mâinile împreunate ale copiilor care cer pâine? Par'că ei n'ar dori să se plimbe și Duminica prin centrele orașelor? Și dacă nu-i lasă nevoia de existență, ce sunt ei de vină dacă lucrează, pe furis și Duminica?

Judecătorul trebuie să fie oare rece ca privirea sfinxului și să aplice legea fără a avea dreptul să privească în adâncul nevoilor omenești?

De aceia, voi judeca continuu, după inimă, maximum de indulgență acolo unde trebuie, maximum de severitate când cere cazul și nevoia socială.

* * *

E un rău cu urmări incalculabile că în țara noastră, nu există cât mai multe societăți de patronaj pentru deținuți și eliberați. Creșterea recidivei ale cărei consecințe le suferă societatea, este rezultatul acestei lipse. Un eliberat din închisoare e ca un convalescent, el are nevoie de continuarea tratamentului pe care l-a avut în temniță. Aceste societăți, în număr considerabil trebuie să fie opera inițiativei private, și al căror scop să fie dublu, atât de a da instrucție condamnatului în închisoare, cât și să-l iee în primire, după eliberare.

Societățile, compuse din oameni competenți, vor proceda, nu cu biciul în mână (lasă, că și bătaia e bună, numai să fie legiferată), dar vor lucra pentru regenerarea sufletului celor căzuți, dându-li-se o educație dintre cele mai morale, religioase, care contribuie atât de mult la ridicarea celui căzut!

«Creștinismul este un sistem de represiune, pentru toate tendințele rele»: Fouillée.

Să li se facă cursuri de citire și scriere, educație generală, meșteșuguri, să fie tratați cu blândețe și rezultatul se va vedea imediat. Acei care vor da semne vădite de pocăință și adoptare la mediul ambiant, să fie eliberați condițional fiindcă odată ce corijarea iese în evidență, detențiunea este de prisos și odată eliberați, fie condițional, fie la termen, îi iea în primire societățile de plasare cu privilegiiere continuă asupra lor. Liberarea condițională mai are avantajul că aceiace s'ar cheltui cu individul, prin continuarea detențiunii, ar putea să i se dea lui, pentru așezarea în vreun meșteșug.

Acesta e singurul mijloc de luptă în contra recidivei, cel mai salutar, cel mai cu profit pentru societate.

Prin modul acesta, de căpăturală a eliberaților, se va lupta indirect, parțial, contra sărăciei, isvorul nesecat al infracțiunilor. (Greef, Introduction à la Sociologie, vol. 1, p. 175)

Prin aranjarea deținuților în meșteșuguri, mobilul determinant care împinge pe om la rău, va dispărea. (Ortolan, Elements de droit penal, No. 1464, ed. 1859, p. 642).

Să li se facă cursuri de seară, fiindcă cultura înobilează sufletul și atunci, recidiva, dacă nu va dispărea cu totul, va fi cel puțin mult diminuată, iar societatea va respira ușurată. Contrar, nefăcând așa, tu, societate, meriți crimele care se săvârșesc la picioarele tale, fiindcă stai cu ochii legați și nu întinzi o mână de ajutor celui căzut.

TRAIAN ROMULUS SCRIBAN

Judecător-supleant Trib. Iași

Iași, 1 Decembrie 1914

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 12 Septembrie 1914

Președinția d-lui **V. ROMNICEANU**, consilier

Anton Esser cu Victoria Stoian

Timbru. - Apel netimbrat. - Respingerea lui în lipsa apelantului - Dacă cu ocazia judecării opoziției partea poate completa timbru și amenda. - Înțelesul cuvintelor, «prima zi de înfățișare» din art. 52 din legea timbrului.

Dispozițiunea din art. 52 din legea timbrului, dupe care opozițiile, apelurile, etc. cari nu vor fi

timbrate sau vor fi făcute pe un timbru insuficient, nu vor fi nule dacă partea care le-a prezentat va satisface la prima zi de înfățișare plata amendei, și complectarea timbrului a fost edictată în scopul ca procesele ce sunt în stare de a fi judecate, să nu fie amânate din cauza netimbrării suficiente a unui act de procedură;

Prin urmare, atunci când apelantul a lipsit la ziua judecării apelului și apoi făcând opoziție s'a oferit să plătească amenda pentru netimbrarea apelului, prima zi pentru depunerea amendei, în sensul citatului text de lege, este cea fixată pentru judecarea opoziției, căci într'un asemenea caz procesul nu a fost amânat din cauza netimbrării suficiente a apelului, iar pe de altă parte numai în ziua judecării opoziției sale, partea apelantă este prezentă în instanță și poate declara de voește, sau nu, să facă uz de facultatea ce-i acordă legea.

Decizia 304/914. Casată după recursul făcut de Anton Esser sentința No. 36/914 a Trib. Ilfov S. III, dată în proces cu Victoria Stoian.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier V. Bossy;

Pe d-l avocat E. Botea în dezvoltarea motivului de casare;

Pe d-l avocat F. Chefner în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare;

«Greșită interpretare a art. 52 al. ult. din legea timbrului. În adevăr, greșește trib. când socotește că înfățișarea în opoziție — când partea nu s'a prezentat de fel în apel — nu este prima înfățișare. Deci rău mi-a respins cererea ce am formulat pe temeiul zisului articol, prin care mă ofeream să complectez timbrul și să plătesc amenda pe motiv că opoziția este a doua înfățișare. Intrucât nu m'am prezentat în apel socotesc că prima înfățișare a mea înaintea instanței este în opoziție, și numai atunci tribunalul putea să-mi pue în vedere dispozițiunea art. 52 din legea timbrului».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că în contra cărței de judecată prin care este condamnat să plătească intimăteii 2500 lei, recurentul a făcut apel pe o coală timbrată de 20 lei însă fără taxa specială de 100 lei; că la ziua fixată pentru judecarea apelului apelantul a lipsit și Tribunalul i-a anulat apelul ca insuficient timbrat; că apelantul făcând opoziție s'a oferit în instanță, la ziua fixată pentru judecarea opoziției, să depună amenda pentru taxa specială;

«Că Tribunalul prin sentința adusă în recurs a respins această cerere și în consecință și opoziția pe motiv că, conform art. 52 din legea timbrului plata amendei nu se poate face decât la prima zi de înfățișare adică, în speță, acea fixată pentru judecarea apelului iar nu cea a opoziției care este a doua înfățișare;

Văzând dispozițiunile art. 52 legea timbrului dupe care opozițiile, apelurile etc. care nu vor fi timbrate sau vor fi făcute pe un timbru mai scăzut, nu vor fi nule dacă partea care le-a prezentat va satisface, la prima zi de înfățișare, la plata amendei și la complectarea timbrului cerut de lege;

Considerând că această dispoziție de lege a fost edictată în scopul ca procesele ce sunt în stare de a fi ju-

decate să nu fie amânate din cauza netimbrării suficiente a unui act de procedură; că prin urmare atunci când apelantul a lipsit la ziua judecării apelului și apoi, făcând opoziție, s'a oferit să plătească amenda pentru netimbrarea apelului său, prima zi pentru depunerea amendei, în sensul citatului text de lege, este cea fixată pentru judecarea opoziției, căci într'un asemenea caz procesul nu a fost amânat din cauza netimbrării suficiente a apelului, iar pe de altă numai în ziua judecării opoziției sale partea apelantă este prezentă în instanță și poate declara de voește sau nu să facă uz de facultatea ce-i acordă legea;

Că, așa dar, când Tribunalul a respins cererea recurentului de a plăti amenda pentru netimbrarea apelului său pe motiv că ziua fixată pentru judecarea opoziției este a doua zi de înfățișare iar nu prima zi, a dat o greșită interpretare art. 52 al. ult. din legea timbrului, așa că recursul urmează să fie admis ca întemeiat.

Pentru aceste motive Casează etc

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 2 Decembrie 1913

Președenția d-lui I. DUCA, președinte

M. Solomon Grossman cu Primăria Comunei Iași

Contencios administrativ.—Imobil în stare de ruină.—Dacă primarul poate ordona dărâmarea lui, fără o prealabilă hotărîre judecătorească.—Soluție negativă.—(Art. 99 și 100 l. organiz. com. urbane și 385 al. 9 c. penal).

Din dispozițiunile art. 99 și 100 din legea pentru organizarea comunelor urbane, care prevăd măsurile de poliție comunală, în ce privește salubritatea și soliditatea sau siguranța clădirilor, rezultă că dărâmarea imobilelor nu este lăsată la liberul arbitru al primarului, ci trebuie pronunțată de justiție, garanție care se găsește exprimată și în art. 385 al. 9 cod. penal.

Prin urmare, este ilegal actul prin care primăria unei comune urbane dispune dărâmarea unui imobil, fără ca starea de ruină a imobilului să fie constatată printr'o hotărîre de instanța judecătorească competentă).*

Decizia No. 473/913. — Admiterea recursului făcut de M. Solomon Grossman prin petiția înregistrată la No. 11466 din 30 Octombrie 1913, contra ordonanței Primăriei Comunei Iași.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gh. Flăișlen;

Pe d-l avocat I. G. Saita din partea recurentului, în dezvoltarea motivului pentru admiterea recursului; și

Pe d-l avocat Andrei Briff din partea Primăriei Comunei Iași, în combateri.

Deliberând

Având în vedere recursul făcut de M. Solomon Grossman, prin petiția înregistrată la No. 11466 din 30 Octombrie 1913, prin care se plângă contra ordonanței Primăriei comunei Iași prin care s'a dispus dărâmarea imobilului din Str. Cuza-Vodă, fostă Golia No. 53, din Iași, fără o prealabilă hotărîre judecătorească.

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 17/914, pag. 144

Considerând că Primăria de Iași a cerut ca în mod prealabil, recurentul să dovedească că dânsul e proprietarul imobilului în chestiune și nu Meer Aron Gropper pe care-l arată actele din dosarul respectiv;

Considerând că precum rezultă din dosarul Primăriei și anume din adresele aflate la filele 238 și 235 însuși Primăria a tratat pe recurent ca proprietar;

Considerând că, indiferent de cestiunea proprietății care e o cestiune de fapt și dar de competența instanțelor ordinare de fond, această înaltă Curte e sesizată de a decide în drept dacă după legiuirea existență, Primăria de Iași a avut sau nu dreptul de a dărâma, prin decizie administrativă, un imobil din teritoriul comunei sale;

Considerând că prin art. 99 al. 10 din legea pentru organizarea comunelor urbane se prevede că măsurile de poliție comunală, în ce priveste salubritatea și soliditatea sau siguranța clădirilor, se aplică de Primar conform legilor sau regulamentelor; iar după art. 100 din aceeași lege contravențiunile la regulament se judecă de urgență de instanțele judecătorești competente, care pot condamna pe contravenienți și la executarea lucrărilor prescrise de organele comunale;

Că dacă regulamentul comunei Iași pare a conceda Primarului dreptul de a dărâma deadreptul imobile, o asemenea dispozițiune de regulament nu poate stă în picioare față de principiul așezat în legea comunală, după care dărâmarea imobilelor urbane nu este lăsată la liberul arbitru al Primarului, ci trebuie pronunțată de Justiție, garanție care se găsește exprimată și în art. 385 al. 9 codul penal;

Considerând că, în speță, Primarul comunei Iași, dispunând dărâmarea imobilelor din str. Cuza-Vodă No. 53, fără ca starea de ruină a imobilului să fie constatată printr-o hotărîre de instanță judecătorească competentă, a violat dispozițiunile sus citatelor texte de lege;

Că, dar, prezentul recurs este întemeiat și trebuie să fie admis declarându-se de ilegală ordonanța de dărâmare dată de Primăria comunei Iași.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul ca întemeiat, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA, S. I

Audiența dela 25 Octombrie 1914

Președinția d. lui V BŔRDEIANU, judecător

Sentiința corecțională No. 1017

Teodor Gheorghiu II, Toma Beraru și George Luca, dați judecăței pentru omor prin imprudență și Direcția C. F. R. ca răspunzătoare de daune pentru prepușii săi.

Ciocniri de trenuri. — Rănire prin imprudență — Daune materiale. — Daune morale. — Art. 998 c. civil. — Frânării dela C. F. R. — Dacă sunt considerați ca meseriași — Art. 1 Legea meseriilor.

1. *Infirmitățile fizice produc și adevărate leziuni de ordin morală, care pentru a fi de un caracter mai puțin material, nu sunt mai puțin reale*

Principiul fundamental al justiției este de a repara orice leziune fiindcă numai astfel se poate ajunge la acel echilibru de interese, care este condiția primară a unei vieți sociale principiu formulat de lege în art. 998 și urm. c. civ.

2. *Frânarea ca și fochistul și lampistul dela C. F. R. trebuie considerat ca meseriaș.*

S'a ascultat din partea inculpaților d-nii avocați G. Tomulescu, L. Băllan și Ștefan Graur; pentru părțile civile d-nii avocați Ciurea și G. Miceora. iar din partea Direcției C. F. R. d-l avocat Vărnăv Liteanu.

Tribunalul.

Asupra acțiunii publice introdusă prin ordonanța de-

finitivă No. 79/913 a judeului instructor de pe lângă acest tribunal contra lor: Toma Beraru, Gheorghe Luca și Teodor Gheorghiu II pentru infracțiunea prevăzută de art. 248 și 249 c. p.;

Având în vedere că din toată instrucțiunea făcută în cauză, atât înaintea judeului instructor, cât și înaintea tribunalului, rezultă că:

(S'a făcut vinovați, din cauza neglijenței lor de delictul de omor prin imprudență prevăzută și penat de art. 248 și 249 c. penal);¹⁾

Asupra cererilor de despăgubiri civile introduse de Mihail Gorea și de Al. Constantinescu în contra Direcției C. F. R.:

Având în vedere că M. Gorea dovedește cu un certificat (la dosar) al medicului primar dela spitalul Cincu din Tecuci, că a intrat în acel spital la 31 Decembrie 1912 suferind de zdrobirea gambei drepte și de contuziuni și arsuri multiple ale piciorului stâng, pentru care a trebuit să i se facă amputarea gambei drepte;

Având în vedere că dovada acestei invalidități a fost făcută și înaintea comisiunii pentru stabilirea dreptului la pensie al numitului;

Că Constantinescu, la rândul său dovedește cu chiar aspectul său, că are mâna amputată;

Având în vedere că leziunile și deci daunele suferite de numiții sunt necontestat rezultate din faptele inpuțate și dovedite după cum mai sus s'a arătat, în sarcina inculpaților T. Beraru, Gr. Luca și Teodor Gheorghiu II;

Având în vedere că numiții inculpați în calitatea lor de angajați de mișcare sau de mecanic, sunt prepuși ai direcției C. F. R. și că astfel dreptul părților civile de a cere despăgubiri dela comitentă direcțiune este necontestat în principiu;

Având în vedere că în ce privește pe Mihail Gorea, direcția C. F. R. prin reprezentantul său declară în instanță că nu se opune la acordarea de despăgubiri dar că cifra cerută, trebuie să fie mult redusă, întrucât numitul primește deja pensie pentru daunele suferite de accident;

Având în vedere că după cum rezultă din deciziunea No. 877 din 28 Ianuarie 1913 a comisiunii pentru constatarea drepturilor la pensie, reclamantul primește suma de 93 lei bruto pe lună ca pensie pentru infirmitățile căpătate din accidentul la care a fost expus, conform art. 3, al. a din legea generală de pensii;

Considerând că după chiar expresiunea legii, această pensie, se dă funcționarului pentru că, infirmitățile, de care e responsabil Statul, l'au pus în imposibilitate permanentă și absolută de a-și câștiga existența prin orice fel de muncă (art. 3, al. a), cu alte cuvinte pensia nu este decât o despăgubire, sub forma caracteristică a unei rente viagere, pentru un minimum de trai, adică pentru viața exclusiv vegetativă;

Considerând că pe lângă și deasupra acestei vieți comună întregului regn animal, individul om, mai are o viață sufletească, ale cărei cerințe variază după gradul lui de cultură, dar nu lipsesc nici odată în mod absolut. Că exact vorbind, aceasta este, adevărata viață umană și constituie pentru individ un scop, scopul ultim chiar, pe când viața vegetativă, nu este decât un mijloc pentru acest scop. Că, personalitatea individului de o parte, și viața socială de altă parte, sunt astfel organizate în cât omul nu-și poate afirma și desvolta viața sufletească, deci nu se poate bucura de ea, decât dacă posedă, înainte de toate, sănătos și întreg corpul

¹⁾ Din cauză că ne ocupa prea mult spațiu am omis — de și interesantă — reproducerea faptelor și considerentele cari pun în sarcina inculpaților faptul pentru cari sunt dați judecăței și au fost condamnați și anume: că din neglijența lor în ziua de 17 Decembrie 1902, ciocnindu-se 2 trenuri lângă stația Pufești, s'a cauzat moartea și rănirea mai multor frânari, șef de tren, manipulant.

său. Că omul infirm, acela de ex. căruia a trebuit să i se amputeze piciorul, poate inspira în societate compătimire, dar nu atracțiune și că el însuș, dureros conștient de această atitudine a semenilor săi, se izolează și e forțat să renunțe la diferite plăceri, mai mari sau mai mici care fac farmecul vieții private sau publice, la amor, la sport, la voiaj, la artă, la spectacole etc. și să sufere astfel îndoit: direct, prin faptul că nu gustă aceste plăceri, și indirect, și mai dureros, prin tortura convingerei că nici n'ar putea să le guste. Că în rezultat, infirmitățile fizice produc și adevărate leziuni de ordine morală, care pentru a fi de un caracter mai puțin material, nu sunt mai puțin reale;

Considerând că principiul fundamental al justiției este de a repara orice leziune, fiindcă numai astfel se poate ajunge la acel echilibru de interese, care este condiția primară a unei vieți sociale (c. f. r. definiția lui Dante: *just est realis et personalis hominis ad hominem proportio quae servata servat societatem, corrupta corrumpit*), principiul formulat și de lege în art. 998 și și urm. cod. civ.;

Având în vedere că reclamantul M. Gorea, prin amputarea piciorului său a suferit și sufere deci și alte leziuni decât acelea pentru care i s'a acordat pensiunea, că, prin alți termeni, pensiunea nu epuizează dreptul său la despăgubiri;

Considerând să numai într'o logică formală daunele morale nu se pot echilibra printr'o sumă de bani, ca fiind două cătimi de ordine diferite, pe când în psihologia juridică concretă acest echilibru se atinge prin faptul că natura omenească, din copilărie până la bătrânețe, e așa. că posesiunea banilor creiază o stare de mulțumire sufletească, după împrejurări destul de mare, ca să șteargă starea de nemulțumire produsă de suferințele morale, sau cel puțin să o reducă;

Că în ce privește suma ce trebuie acordată reclamantului ca despăgubiri, tribunalul ținând seamă că numitului i s'a recunoscut o pensie de 9) lei lunar (adică 75% din leafa de 120 lunar) că chiar dacă nu ar fi suferit accidental, întrucât avea un serviciu de peste 20 de ani, el ar fi primit pensie 6) lei lunar (50%) din leafă, art. 1 din legea pensiilor al a; că prin urmare, ceea ce în realitate i se dă drept despăgubiri, este cam 3) de lei pe lună, restul fiind produsul propriei sale contribuții. (prin reținerile din leafă);

Că în asemenea condițiuni tribunalul apreciază și fixează la zece mii de lei suma ce trebuie să i se acorde ca despăgubiri pe lângă pensie;

Asupra cererii de despăgubiri făcută de partea civilă Al. Constantinescu contra Direcției C. F. R.;

Având în vedere că Direcția C. F. R. prin reprezentantul său susține că cererea lui Constantinescu trebuie respinsă ca inadmisibilă întrucât cât acesta în calitatea lui de frânar este meseriaș, și ca atare i se acordă pensiune pentru accidental suferit pe calea specială a legii meseriilor;

Având în vedere că reclamantul Al. Constantinescu a fost până în momentul accidentului frânar la C. F. R.;

Că meseria de frânar nu se vede expres enumerată între cele dela art. 1 din legea meseriilor dela 1912, dar că trebuie a fi considerată între acestea, dacă după dispozițiile aceluiași articol, este similară cu ele;

Având în vedere că legiuitorul nu dă criteriul după care trebuie să se decidă dacă o meserie e similară cu cele expres arătate, criteriu care ar fi, firește, însăși definiția meseriei în general;

Considerând însă că din inspecțiunea numeroaselor meserii enumerate în art. 1 din lege, se poate induce caracterul lor comun, și anume: o aplicațiune asupra materiei și o transformare sau modificarea acesteia, mai mult prin energia musculară (manuală) decât prin cea intelectuală. (Așa se explică de ce e trecut între meseriași d. ex. pictorul de firme, dar nu și pictorul de artă, cioplitorul în piatră, dar nu și sculptorul etc.);

Aplicând acest criteriu e lesne de înțeles că frânarul trebuie considerat ca meseriaș, cum expres e considerat de lege fochistul și lampistul: ca și aceștia frânarul se aplică asupra materiei, producând o certă modificare în starea ei dar punând la contribuție aproape exclusiv numai energia lui musculară;

Că, prin urmare, reclamantului i sunt aplicabile dispozițiile legii, pentru organizarea meseriilor și în special, întrucât interesează în speță, dispozițiile din cap. III al acestei legi, adică cele relative la asigurarea contra accidentelor (art. 141 com. cu 142 și 143);

Având în vedere că prin dispozițiile din acest articol (adăogat în Ianuarie, 1912 la legea meseriilor din 1912) legiuitorul român, imitând pe cei străini, a tradus în texte positive acea construcție juridică modernă care se cheamă teoria riscului profesional;

Că după această teorie, accidente le la cari sunt expuși lucrătorii în anumite industrii și întreprinderi (enumerată în art. 14) sunt considerate ca inerente acelor exploataări, așa în cât chiar dacă ar proveni în realitate dintr'o forță majoră sau din greșala lucrătorilor, ele se rezolvă în sarcina patronului; cu alte cuvinte sistemul probațiunii din dreptul comun este aci răsturnat în avantajul lucrătorului;

Având în vedere că în speță e vorba de un accident de cale ferată adică de un accident într'o exploatare, care intră în prevederile art. 140 din lege; că astfel reclamantul în baza art. 141 poate cere renta de invaliditate (admisă de art. 142) de la stat, care este asigurătorul lucrătorilor din întreprinderile sale (art. 143), și are tot interesul să o ceară, căci pe această cale poate ajunge la despăgubiri, chiar în cazul când în definitiv cei trei inculpați cari au cauzat accidental, ar fi achitați;

Având în vedere că faptul, că reclamantului i se servește un fel de pensiune de către casa de ajutor a C. F. R. nu poate fi un obstacol pentru dreptul său la rentă de invaliditate, căci acel ajutor i se dă în urma cotizațiilor sale, ca în ori ce societate de ajutor reciproc pe tipul căreia este constituită casa de ajutor a C. F. R.; pe când renta de invaliditate se acordă în baza aceluși sistem special de asigurare obligatorie contra accidentelor fondat pe riscul profesional, în care despăgubirea se datorește de Asociația patronală, fără nici o contribuție din partea lucrătorului (art. 141) în deosebire de asigurarea obligatorie pentru boală și pentru bătrânețe, cap. II și IV din lege, la care meseriașul cotizează

Considerând prin urmare acest drept și această cale ca deschisă pentru reclamant, și prin consecință acțiunea sa civilă, cu rezerva aceia ce urmează ca rău introdusă;

Având în vedere că renta ce i se va acorda reclamantului în baza art. 141 și 142 din lege, este astfel calculată încât prezintă o perfectă analogie cu pensia ce se acordă funcționarilor, în caz de accident;

Că, prin urmare, tot ce s'a zis mai sus (în motivarea acțiunii civile a lui M. Gorea) asupra insuficienței despăgubirilor acordate prin pensie, trebuie să se zică aci asupra insuficienței despăgubirilor acordate prin renta de invaliditate;

Că în ce privește cifra chiar a despăgubirilor ce trebuie acordate lui Al. Constantinescu în afară de renta de invaliditate, tribunalul apreciind o fixează la cinci mii lei;

Considerând în fine că dreptul reclamantului la aceste despăgubiri, n'ar putea fi contestat cu aliniatul ultim din art. 143, căci dacă art. 998 și urm. nu sunt aplicabile cazurilor de accidente prevăzute în această lege, asta înseamnă că se exclude aplicația dreptului comun pentru daunele interese comune și directe, — și așa decide și tribunalul, care nu admite acțiunea părții civile pentru acest fel de daune ca rău introdusă —; dar dreptul comun rămâne aplicabil pentru acel fel de daune (morale) la

care evident legiuitorului nu s'a gândit în legea meseriilor ;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător C. A. Popescu, Tribunalul condamnă, etc.

(ss) V. Bordeianu C. A. Popescu

Grefier (ss) C. Cimbrescu

Judecătoria ocol. Mihăileni, jud. Dorohoi

Audiența de la 6 Moiu 1914

Cartea de judecată No. 62

Cambie — Acțiune în plată. — Néintentarea ei în termen de cinci ani dela scadență. — Prescrierea dreptului — Art. 949 al. 2 c. com

Toate acțiunile ce derivă din cambii se prescriu prin cinci ani, așa că după cinci ani nu mai subzistă nici o acțiune, însuși dreptul fiind stins.

Judecata,

Asupra acțiunii de față ;

Având în vedere susținerile părților și cambia prezentată de reclamant ;

Având în vedere că reclamantul își bazează reclamația sa pe cambia datată 1 Maiu 1903 cu scadența 1 Noembrie 1903 pe suma de 500 lei ;

Având în vedere că dela data scadenței acelei cambii până astăzi au trecut mai bine de cinci ani ;

Având în vedere că conform art. 949 al. 2 c. com, acțiunile ce derivă din cambii se prescriu prin trecerea de cinci ani dela data scadenței ;

Considerând că textul nefăcând nici o distincțiune, această prescripțiune stinge însuși dreptul purtătorului unei cambii care a lăsat să treacă mai bine de cinci ani fără a reclama suma prevăzută în ea, ne mai putând dănsul cere a se stabili dreptul său în nici un mod, iar acea cambie ne mai constatând de cât o datorie stinsă, rămâne ca fără ființă ;

Că, astfel fiind, acțiunea reclamantului urmează a fi respinsă ca una ce este prescrisă prin trecerea termenului legal de cinci ani

Pentru aceste motive, în numele legii, respinge ca prescrisă, etc.

Judecător, Edgar Skeletti.

NOTĂ.— Soluțiunea consacrată de judecătorul ocolului Mihăileni e necontestată. În adevăr, art. 949 al. II c. com. e categoric, căci declară prescrise prin cinci ani toate acțiunile ce derivă din cambii. În legătură cu acest text, putem pune și art. 205 din legea de org. judecătorească, care spune că tribunalele, în timpul vacanțelor mari, judecă toate acțiunile derivând din cambii.

În specie se intentase o acțiune civilă pe baza unei cambii, iar judecătorul, față cu generalitatea art. 949 al. 2 cod. com., n'a putut decât s'o respingă.

În acelaș sens s'a pronunțat și d-l E. M. Sculi, judecătorul ocolului Slatina ¹⁾, care pune principiul că art. 949 al. 2 c. com., edictează o presumpțiune legală de liberațiune, nu o simplă presumpțiune de plată, așa că jurământul prevăzut de art. 1906 c. civ. e inadmisibil.

D-l Alexandresco, care adnotează această carte de judecată, o aprobă.

Sub vechiul cod de comerț însă, prescripțiunea de cinci ani stingea numai acțiunea cambială, nu și acțiunea născută din contract (*Alexandresco*, *ibidem*) ²⁾.

Art. 189 c. com. francez, corespunzător cu art. 184 din vechiul nostru cod de comerț, spune: «Toutes actions relatives aux lettres de change, et à ceux des billets à ordre souscrits par des négociants, ... se prescrivent par cinq ans, ... Néanmoins les prétendus débiteurs seront tenus, s'ils en sont requis, d'affirmer, sous serment, qu'ils ne sont plus redevables; et leurs veuves, héritiers ou ayants cause, qu'ils estiment de bonne foi qu'il n'est plus rien dû».

Față cu acest text, Lyon-Caen și Renault ³⁾ pot spune (No. 425) că deși formula art. 189 e destul de largă, totuși ea nu cuprinde orice acțiune ce poate naște cu ocaziunea unei polițe; că sunt sigur prescrise prin cinci ani (No. 426) acțiunile ce derivă direct din cambii.

Jurisprudența italiană aplică prescripțiunea de cinci ani unei cambii girate după scadență ⁴⁾. Aceeaș jurisprudență decide că prin cinci ani se prescrie nu numai acțiunea cambială, dar orice acțiune comercială sau civilă.

În cazul art. 273 c. com., ne fiind vorba de o cambie, ne vom raporta la natura civilă sau comercială a obligațiunii, căci prescripțiunea de cinci ani se referă numai la cambii, nu și la înscrierile cărora le lipsește această calitate.

De asemenea, pentru a cei care cred că bunul și aprobat e o condițiune esențială a validității cambiei, prescripțiunea de cinci ani nu se va mai aplica, precum nu se vor aplica nici celelalte reguli ce cârmuesc materia cambiei ⁵⁾.

În o specie în legătură cu cele sus expuse, se intentase acțiune cambială care s'a respins. Apoi s'a făcut o nouă acțiune bazată pe raportul juridic derivând dintr'un contract de vânzare. Supremă Curte, relativ la acest punct, zice :

«Că, în adevăr, dacă s'a respins acțiunea cambială..., acest fapt nu împiedică a se recunoaște firmei recurente o acțiune deosebită, după dreptul comun, izvorând din contractul de vânzare de mărfuri ce se pretinde a fi existat între părți ;

«Considerând, în adevăr, că hotărârile date în materie cambială nu produc autoritate de lucru judecat decât numai în ce privește acțiunea cambială, iar nu și în ce privește creanța în sine,

¹⁾ Cpr. Cas. III, 67/907. *Curierul Judiciar* No. 28/907.

²⁾ Ch. Lyon-Caen et Renault, t. IV, ed. 3-a.

³⁾ Jngaramo, p. 187. No. 9.

⁴⁾ *Ibidem*, p. 616, No. 21 și 28.

⁵⁾ S'a decis că fără «bun și aprobat» cambia rămâne creanță civilă (Cas. III, 177/908, *Curierul Judiciar* 75/908; Cas. II, 125/905, *Curierul Judiciar* 39/905). *Contră*: Toma Stelian, *Curs*, cu a cărui părere ne unim.

¹⁾ Audiența dela 21 Ianuarie 1902. *Curierul Judiciar* No. 13/902.

intrucât nu s'a dedus în judecată decât acțiunea cambială, știut fiind că mijloacele de apărare într'o acțiune cambială sunt foarte restrânse prin art. 349 din codul comercial» 7).

Soluțiunea aceasta să nu ne înșele: Suprema Curte nu zice că din o cambie poate izvorî o acțiune cambială și alta civilă sau comercială. Nu. De aceea această deciziune nu contrazice regula fixată de judecătorul ocolului Mihăileni, care, pe baza unei cambii prezentate în instanță,

7) Cas. III, No. 131/910, *Curierul Judiciar* No. 70/910.

a respins acțiunea civilă, căci așa era formulată cererea, ca prescrisă.

Natura acțiunilor nu poate atârna de voința părților. Când partea, ca temei al acțiunii sale, aducea o cambie, act comercial obiectiv, zădărnice încercă să califice acțiunea ca civilă, ca și cum, după cinci ani, acțiunea s'a putut transforma din comercială în civilă.

Are vremea multe calități, nu însă și pe aceea de a schimba natura acțiunilor.

Dorohoi, 19 Iulie 1914.

ȘTEFAN SCRIBAN

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurentul N. Codău prin d-l avocat Măleanu.

Intimatul Vasile Vărzaru ș. a. prin d-l avocat Cernăianu.

Revizuire.— Tutore.— Cerere de amânare făcută în procesul minorului.— Dacă această simplă cerere echivalează cu o apărare din partea tutorelui.— Art. 291 pr. civ.

Simpla cerere de amânare din partea tutorelui, fără să fi invocat nici un mijloc de apărare în sprijinul intereselor minorului atât la prima cât și la a doua instanță, echivalează cu o completă lipsă de apărare, astfel cum a înțeles legiuitorul prin art. 291 pr. civilă, așa că în acest caz, cererea de revizuire este inadmisibilă.

Prin urmare, instanța de fond motivează greșit și violează citatul articol, când deduce o apărare, din modul în care s'a comportat tutorul în procesul minorului. (*Cas. s. I, decizia No. 414 din 17 Septembrie 1914, prin care se casează sentința Trib. Mehedinți secția II, No. 479/913*).

CASAȚIE S. II

Recurentul M. Beicu prin d-l avocat N. Alexandrescu.

Intimatul Toma Luiz prin d-l avocat V. Toncescu.

Judecătorie de pace.— Carte de judecată.— Comunicarea ei.— Refuzul de a da dovada de primire.— Afșare pe ușă.— Art. 68 l. j. p.

1. Din dispozițiunile art 68 din legea judecătoriilor de pace rezultă că actul judecătoresc ce urmează a se înmăna unei părți, se va lipi pe ușa casei, nu numai în cazul când nu se găsește nici una din persoanele prevăzute de lege, dar și atunci când găsindu-se acele persoane, ele nu pot sau nu voesc să semneze țidula de primire. (*Cas. II decizia civilă 155 din 15 Septembrie 1914 prin care s'a respins recursul contra sentinței Trib. Ilfov s. 4-a No. 415/914*).

Cererea făcută de Prim.-Procurorul Trib. Buzău de a se regulat competența în cauza lui Ghiță Davidescu.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Profanare de morminte.— Delict.— Elementele lui.— Art. 286 c. penal.

2. Faptul unei persoane de a introduce cu voință și

bună știință vite în curtea unei biserici spre a paște iarbă de pe morminte, implică în mod necesar o profanare a acelor morminte, prin violarea respectului datorit morților și prin urmare constituie delictul prevăzut de art. 286 din codul penal, care este dat în competența tribunalului de a fi judecat. (*Cas. II decizia penală 2469 din 20 Octombrie 1914 prin care s'a regulat competența trimițându-se afacerea la Trib. Buzău*).

CASAȚIE S. III

Recurentul Anibal Cociu, prin d-l avocat Gr. Urlățeanu.

Intimatul Ministerul Domeniilor, prin d-l avocat I. Boamba.

Contencios administrativ.— Inginer hotarnic diriginte cl. II la Ministerul Domeniilor.— Suprimarea funcțiunii prin buget.— Punerea lui în disponibilitate.— Dacă se poate plânge contra acestui act.— Art. 43 legea organizării Minist. Domeniilor.

Prin art. 43 din legea pentru organizarea Ministerului Domeniilor se prevede că funcțiunile din administrația generală a aceluși minister și retribuțiunile lor sunt stabilite prin tabela alăturată la lege, care tabelă nu se poate modifica decât printr'o lege, iar numărul funcționarilor din fiecare categorie se va stabili în fiecare an prin buget.

Față cu dispozițiunile clare și categorice ale acestui text de lege, un inginer hotarnic diriginte clasa II-a nu se poate plânge că prin bugetul anului 1914-1915 s'au redus numărul funcționarilor din această categorie la doi în loc de trei cum era în anul precedent, deoarece potrivit suscității dispozițiuni din lege, numărul funcționarilor din fiecare categorie se stabilește în fiecare an prin buget, și în speță nu s'a făcut decât de a se reduce numărul funcționarilor din categoria inginerilor hotarnici diriginți clasa II-a, fără însă a se modifica tabela anexată la lege, care nu arată numărul funcționarilor, ci numai categoriile și retribuțiunile funcționarilor.

Astfel fiind, ministerul nu calcă nicio dispoziție a legii, când procedează la punerea în disponibilitate a funcționarului suprimat prin buget. (*Cas. s. III, No. 270 din 24 Septembrie 1914, prin care s'a respins recursul făcut de Anibal Cociu contra Decretului Regal No. 4912/914, prin care a fost pus în disponibilitate din funcția de inginer hotarnic diriginți cl. II-a, ce ocupă în Minist. Domeniilor*).